

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Terry Brooks
THE WISHSONG OF SHANNARA

Copyright © 1985 by Terry Brooks

This translation published by arrangement with Ballantine Books, an imprint
of Random House, a division of Penguin Random House LLC

Translation Copyright © 2016 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01633-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od
drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u
potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva
životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

HRONIKE ŠANARE

ČAROBNA PESMA ŠANARE

TERI BRUKS

Preveo Vladan Stojanović

Beograd, 2016.

*Za Lestera del Reja
Stručnjaka*

Četiri Zemlje nalazile su se usred promene godišnjih doba, kasno leto lagano je bledele pretvarajući se u jesen. Nestali su oni dugi, mirni dani u kojima je sveprožimajuća jara usporavala ritam života, stvarajući utisak da za sve ima dovoljno vremena. Iako je vreline leta opstajala, dani su bivali sve kraći, a vlažni vazduh sve suvlji. Svest o pravom životnom ritmu nanovo se budila. Znaci promene bili su posvuda vidljivi. U šumama Senovite doline lišće je već počelo da menja boju.

Brin Omsford zastala je pokraj cvetnih leja koje su oivičavale stazu ispred njene kuće, gubeći se na trenutak u grimiznom lišću javora koji je senkom zaklanjao čitavo dvorište. Bilo je to masivno drvo, širokog i kvrgavog stabla. Sledeći neposredni impuls, skrenula je sa staze uputivši se ka starom drvetu.

Bila je visoka devojka – viša od roditelja i brata Jaira, gotovo istog rasta kao i Ron Lija. Uprkos delikatnoj i vitkoj građi, po izdržljivosti se mogla meriti s njima. Jair se sa ovim, naravno, ne bi složio, ali to neslaganje poticalo je uglavnom iz teškoća koje je imao u ulozi najmlađeg u porodici. Devojka je ipak bila samo devojka.

Prstima je lagano prelazila preko izborne kore javora posmatrajući njegove isprepletane grane. Crna, duga kosa uokvirivala je lice koje nije ostavljalo sumnje o njenom poreklu. Pre dvadeset godina Eretrija je izgledala baš onako kao što njena kći izgleda danas, od zagasite puti i crnih očiju do nežnih, delikatnih crta. Brin nije posedovala vatreni temperament svoje majke, on je pripao Jairu. Nasledila je očevu mirnu, samouverenu i disciplinovanu prirodu. Poredeći narav svoje dece – nakon

jednog od Jairovih bezobraznijih poduhvata – Vil Omsford je pomalo žalostivo primetio kako se razlikuju po tome što je Jair bio spreman da učini bilo šta, dok je Brin mogla isto to učiniti, ali tek nakon što bi prethodno razmislila. Brin još uvek nije bila sigurna ko je od njih dvoje tom prilikom dobio veći ukor.

Sklonila je ruke sa stabla. Prisetila se prilike u kojoj je na drvo delovala magičnom pesmom. Tada je još uvek bila dete zaneseno eksperimentima sa vilovnjačkom magijom. Bila je sredina leta kada je upotrebila magičnu pesmu kako bi boju lišća iz letnje zelene preobratala u grimiznu boju jeseni. U svom detinjstvu umu smatrala je takav čin potpuno opravdanim. Otac se razbesneo; drvetu je trebalo tri godine da se povрати od šoka koji ga je pogodio. To je bio poslednji put da su ona ili Jair upotreбили magiju u prisustvu roditelja.

„Brin, dodi da mi pomogneš u pakovanju, molim te.“ Majka ju je dozivala. Krenula je u kuću još jednom pomilovavši stari javor.

Njen otac nikada nije u potpunosti verovao vilovnjačkoj magiji. Pre dvadesetak godina upotrebio je vilovnjačko kamenje koje mu je dao Druid Alanon kako bi zaštitio Izabranu, vilovnjakinju Amberli Elesedil u njenoj potrazi za Krvavim ognjem. Upotreba vilovnjačke magije promenila ga je; to je još tada shvatio, iako nije znao kako. Magijske promene nisu se pokazale na samom Vilu Omsfordu, već na njegovoj deci. Ona su u sebi nosila vidljivo dejstvo magije – ona, i možda generacije Omsfordovih posle njih, iako nije mogao unapred znati da li će i oni u sebi nositi magiju čarobne pesme.

Brin ju je nazvala čarobnom pesmom. Poželiš nešto, počneš o tome da pevaš i to postane stvarnost. Tako joj je to izgledalo nakon što je otkrila moć. Rano je spoznala da pesmom može uticati na ponašanje živih bića. Bila je u stanju da promeni boju lišća starog javora. Mogla je da umiri razbesnelog psa. Zнала je divlju pticu prinuditi da joj sleti na ruku. Mogla je postati deo nekog živog bića – ili učiniti da ono postane deo nje. Nije znala kako to postiže; sve bi se, jednostavno, desilo. Pevala bi, dok su muzika i reči dolazile same od sebe, uvek na isti način, bez prethodnog planiranja i uvežbavanja – kao da je to najprirodnija stvar na svetu. Uvek je bila svesna sadržaja pesme, iako je u isto vreme bila odsutna, um bi joj obuzimala osećanja koja se nisu mogla rečima opisati. Prolazila bi kroz nju, uvlačeći je u sebe, obnavljajući je – i magija se dešavala.

To je bio dar vilovnjačke magije – ili njeno prokletstvo. Njen otac, nakon što je postao svestan tog dara, tumačio ga je na ovaj drugi način. Brin je znala da se on duboko u sebi plašio vilovnjačkog kamenja i onog što mu je ono učinilo. Kada je Brin naterala komšijskog psa da goni sopstveni rep dok ovaj na kraju nije pao potpuno iscrpljen, usput uništivši povrtnjak, otac nije oklevao da donese odluku i zabrani korišćenje vilovnjačkog kamenja. Sakrio ga je, ne otkrivajući nikom gde je, te je ono za sve druge ostalo nedostupno do današnjeg dana. Ili je barem njen otac tako verovao. Ali ona nije bila toliko sigurna. Jednom prilikom, pre nekoliko meseci, Brin je uhvatila Jaira kako se samozadovoljno smeška. On to ni za živu glavu ne bi priznao, ali, s obzirom na to da je znala koliko je teško bilo šta od njega sakriti, sumnjala je da je pronašao kamenje.

Na ulaznim vratima susrela se sa Ronom Lijom, visokim mladićem izduženih udova i crvenkastobraon kose koja mu je, stegnuta povezom, padala na ramena. Vragolaste sive oči procenjivački su je odmerile. „Kako bi bilo da mi malo pomogneš? Radim najveći deo posla, a nisam ni član porodice, dođavola!“

„Toliko si dugo među nama da si dosad mogao to i da postaneš“, grdila ga je. „Šta još treba da se uradi?“

„Samo da se još ovi sanduci iznesu – posao će biti gotov.“ Skupina kožnih kovčega i manjih vreća bila je naslagana u predsoblju. Ron se dohvatio najvećeg. „Mislim da te majka očekuje u spavaćoj sobi.“

Nestao je, a Brin se zaputila ka spavaćim sobama. Roditelji su se spremali za polazak na godišnje hodočašće po udaljenim naseobinama južno od Senovite doline. Putovanje je značilo da će najmanje dve nedelje biti odsutni od kuće. Mali broj Iscelitelja mogao se meriti veštinom sa Vilom Omsfordom, a na udaljenosti od osam stotina kilometara od Senovite doline nije se mogao naći nijedan od njih. Eretrija, koja je s vremenom postala njegov vešt pomoćnik, pratila ga je na svim putovanjima. Po znanju i umeću u negovanju i zbrinjavanju bolesnih gotovo da se mogla meriti sa svojim suprugom. To je bilo putovanje na koje nisu bili obavezni – niti bi ga obavljali da su bili manje odgovorni. Neko drugi ostao bi kod kuće. Ali Brinini roditelji bili su vođeni snažnim osećanjem dužnosti. Isceliteljstvo je bila profesija kojoj su oboje posvetili čitav život, i nisu tu obavezu olako shvatali.

Dok su bili odsutni na ovom milosrdnom putovanju, na Brin je pala odgovornost da vodi brigu o Jairu. Ovom prilikom Ron Lija je doputovao sa visoravni da bi se brinuo o oboma.

Brinina majka privodila je pakovanje kraju. Duga, crna kosa nespuntano joj je lepršala oko ramena, rukom je sklonila otkrivajući lice tek za nijansu starije od Brininog.

„Da li si videla brata? Skoro da smo spremni za polazak.“

Brin je odmahнула glavom. „Mislila sam da je s ocem. Mogu li ja da ti pomognem?“

Eretrija je klimnula glavom, uhvatila Brin za ramena i posadila je na krevet pokraj sebe. „Želim da mi nešto obećaš, Brin. Ne želim da u našem odsustvu koristiš čarobnu pesmu – ni ti, ni tvoj brat.“

Brin se nasmešila. „Gotovo je i ne upotrebljavam.“ Tamnim očima prelazila je preko majčinog crnoputog lica.

„Znam. Ali Jair je koristi, misleći da ja ne znam za to. U svakom slučaju, otac i ja ne želimo da je makar i jednom koristite tokom našeg odsustva. Da li sam bila jasna?“

Brin je oklevala. Otac je shvatao da je vilovnjačka magija sastavni deo njegove dece, ali nije je smatrao neophodnom niti poželjnom. Stalno im je govorio da su i bez nje inteligentni i talentovani. Nema potrebe da koristite trikove i poštapalice da vas ojačaju. Budite ono što jeste i što možete biti bez pesme, govorio je. Eretrija je ponavljala isti savet, iako je lakše od Vila zapažala koliko su oni bili spremni da zanemare ovaj savet ako im je to u tajnosti moglo poći za rukom.

Jair, nažalost, nije mnogo mario za diskreciju. Kada se radilo o upotrebi čarobne pesme, Jair je ispoljavao impulsivnost i zabrinjavajuću tvrdoglavost; dok god je to za njega bilo bezbedno, postupao je po sopstvenom nahođenju.

Ipak, čarobna pesma je kod Jaira funkcionisala na drugačiji način...

„Brin?“

Misli su joj bile rastrzane. „Majko, ne vidim od kakvog je značaja Jairova želja da se poigrava čarobnom pesmom, u pitanju je obična igra.“

Eretrija je odmahнула glavom. „Čak i igra može biti opasna ako se neumesno koristi. Pored toga, do sada si morala da naučiš toliko o vilovnjačkoj magiji da bi znala kako ona nikada nije bezopasna. Sada me dobro slušaj. Oboje ste prerasli vreme kada je bilo neophodno da uza

sebe stalno imate mene ili oca. Ali naši saveti su vam s vremena na vreme i dalje neophodni. Ne želim da se bavite magijom u našem odsustvu. To privlači nepotrebnu pažnju. Obećaj mi da je nećeš upotrebljavati – i da ćeš se postarati da je i Jair ne koristi.“

Brin je lagano klimnula. „To je zbog glasina o Crnim hodačima, zar ne?“ Čula je priče. O tome se ovih dana stalno govorilo u krčmi. Crni hodači – nečujna, bezlična stvorenja crne magije, koja su iskrsavala niotkuda. Neki su mislili da se to Gospodar Vorlok u pratnji svojih štićenika vratio na ovaj svet. „Da li je o tome reč?“

„Da.“ Majci je dosetljivost njene kćeri izmamila osmeh. „Sada mi obećaj.“

Brin joj je uzvratila osmeh „Obećavam.“

Ipak, smatrala je da se radi o besmislici.

Pakovanje i ukrcavanje potrajalo je narednih pola sata nakon čega su roditelji bili spremni za put. Jair se pojavio donevši iz krčme kao poklon za put specijalnu slatku poslasticu koju je majka mnogo volela, i razmenili su pozdrave.

„Seti se svog obećanja, Brin“, šapnula joj je mati dok ju je grlila i ljubila na oproštaju.

Zatim se stariji par Omsfordovih uspeo na putna kola i lagano krenuo prašnjavim drumom.

Brin ih je posmatrala dok se nisu izgubili iz vida.

Brin, Jair i Ron Lija pešačili su šumom i bio je već smiraj dana kada su, najzad, odlučili da se vrate kući. Sunce je već počelo da ponire iza oboda Doline, a podnevne šumske senke lagano su prelazile u izdužene, večernje. Od zaseoka ih je delio još sat hoda, ali su Omsfordovi i Gorštak toliko često ovuda šetali da su mogli pronaći put i po najcrnjoj pomrčini. Nastavili su laganim ritmom, uživajući u savršenom jesenjem danu.

„Hajdemo sutra na pecanje“, predložio je Ron. Častio je Brin osmehom. „Ako vreme bude ovako lepo, neće biti važno da li ćemo išta upecati.“

Ron, najstariji od sve troje, vodio ih je između stabala dok su mu istrošene i oštećene kanije sa mačem Lije bile pričvršćene na leđima, tvoreći čudnu grbu ispod lovačkog ogrtača. Mač je nekada pripadao naslednicima prestola Lije, ali je već davno odslužio svoje i bio zamenjen

novim. Ron je uvek gajio posebnu naklonost prema staroj oštrici koju je nekada davno nosio njegov pradedu Menion Lija na svom pohodu za Mačem od Šanare. Otac mu je poverio oružje uočivši tu naklonost, oružje koje je ujedno bilo i simbol prinčevskog statusa – iako je Ron bio najmlađi među prinčevima.

Brin ga je pogledala i namrštila se. „Zaboravio si na nešto. Sutrašnji dan smo namenili kućnim poslovima na koje smo se obavezali roditeljima. Moramo ih obaviti u njihovom odsustvu. Šta ćemo s tim?“

Veselo je slegnuo ramenima. „Sa opravkama možemo početi i narednog dana – sačekajte.“

„Mislim da bi trebalo da se posvetimo istraživanju oboda Doline“, ubacio se Jair. Bio je vitak i snažan dečak. Krasile su ga očeve, vilovnjačke crte lica – uske oči, izvijene obrve i blago zašiljene uši pod slamnatim pokrovom neposlušne, plave kose. „Mislim da bismo mogli potražiti tragove Crnih Utvara.“

Ron se nasmejao. „Šta ti znaš o Hodačima, tigre?“ Ovo je bio nadimak koji je nadenuo Jairu.

„Koliko i ti, pretpostavljam. U Dolini slušamo iste priče koje slušate i vi na visoravni“, odgovorio je Dolinar. „Crni hodači, Crne Utvare – stvorenja koja se šunjaju u mraku. O njima se u krčmi neprestano govori.“

Brin je uputila prekorni pogled bratu. „To je sve što oni predstavljaju – samo priče.“

Jair je pogledao Rona. „Šta ti misliš?“

Na njeno iznenađenje, Gorštak je slegnuo ramenima. „Možda. Možda i nisu samo priče.“

Najednom se razljutila. „Rone, slične priče kruže još od kada je Gospodar Vorlok uništen, nijedna od njih nije se pokazala istinitom. Zašto bi ova bila drugačija?“

„Ne znam da li je drugačija. Samo verujem da treba da budemo oprezniji. Seti se da se ni u vreme Šeja Omsforda nije verovalo u priče o Skulima – sve dok nije bilo suviše kasno.“

„Zbog toga ja i mislim da je neophodno da istražimo po okolini“, ponovio je Jair.

„Kakva bi bila svrha takvog poduhvata?“, nastavila je Brin, odlučnijim glasom. „Pod uslovom da pronademo nešto tako opasno kao što su ta bića? Šta ćemo onda – zapevati čarobnu pesmu?“

Čarobna pesma Šanare

Jair je pocrveneo. „Ako bude neophodno, tako ću i učiniti. Mogu upotrebiti magiju...”

Prekinula ga je. „S magijom se ne treba igrati, Jaire. Koliko puta moram to da ti kažem?”

„Samo sam rekao...”

„Znam šta si rekao. Misliš da čarobna pesma može bilo šta da učini za tebe i u tome žalosno grešiš. Bolje bi bilo da obratiš pažnju na ono što ti otac govori kada te odgovara od korišćenja magije. Jednog dana zbog takvog stava naći ćeš se u velikoj nevolji.”

Brat ju je pomno posmatrao. „Zbog čega se toliko ljutiš?”

Bila je ljuta, shvatila je, i to nije vodilo nigde. „Žao mi je“, izvinila se. „Obećala sam majci da nećemo upotrebljavati magičnu pesmu dok su ona i otac na putu. Verovatno sam se zbog toga uznemirila kada sam čula da nameravaš da tragaš za Crnim Utvarama.”

Sada je u Jairovim plavim očima zatitrala iskrica gneva. „Ko ti je dao pravo da daješ obećanje u moje ime, Brin?”

„Niko, pretpostavljam, ali majka...”

„Majka ne razume...”

„Smirite se, za ime božje!” Ron Lija je podigao ruke preklinjući. „Zbog ovakvih svađa više volim da sedim u krčmi nego da sam u vašem društvu. Zaboravimo sve ovo i vratimo se prvobitnoj temi. Idemo li sutra na pecanje?”

„Idemo na pecanje“, glasao je Jair.

„Idemo na pecanje“, složila se Brin. „Nakon što obavimo bar neke od neophodnih opravki.”

Neko vreme hodali su u tišini, dok je Brin još uvek premišljala o Jairovoj sve većoj zanesenosti upotrebom čarobne pesme. Majka je imala pravo: Jair je upotrebljavao magiju kad god bi mu se za to ukazala prilika. On je u tome video manje opasnosti nego Brin, jer je kod njega magija imala drugačiji oblik. Kod Brin, čarobna pesma je menjala izgled i ponašanje, dok je kod Jaira predstavljala samo iluziju.

Kada je upotrebljavao magiju, stvarao je samo iluziju događaja. Osim što je lakše upotrebljavao magiju, to mu je istovremeno olakšavalo eksperimentisanje. Činio je to u tajnosti, ali je to svakako činio. Čak ni Brin nije znala kakav stepen veštine je u međuvremenu dostigao.

Popodne je iščilelo, zamenilo ga je veče. Pun mesec sijao je nad istočnim horizontom nalik svetioniku, tu i tamo zasijala bi poneka zvezda.

Sa dolaskom noći, vazduh je naglo postao hladniji, mirisi šume oštrij i teži, obogaćeni aromom odumirućeg lišća. Iznad svega je lebdelo bruhanje insekata i noćnih ptica.

„Mislim da bi trebalo da pecamo na Rapahaladranu“, iznenada se oglasio Jair.

Za trenutak nije bilo odgovora. „Ne znam“, konačno je progovorio Ron. „Možemo da pecamo i u dolinskim barama.“

Brin se upitno zagledala u Gorštaka. Zvučao je zabrinuto.

„Tamo nema pastrmke“, insistirao je Jair. „Sem toga, želeo bih da nekoliko noći provedemo kampujući u Dulnu.“

„Sve to možemo naći i u Dolini.“

„Boravak u Dolini nalik je boravku u sopstvenom dvorištu“ primetio je Jair, pomalo nervozno. „U Dulnu ima samo još nekoliko mesta koje nismo istražili. Čega se bojite?“

„Ničega se ne bojim“, odgovorio je Gorštak, braneći se. „Samo razmišljam... Popričajmo o ovom kasnije. Ispričaću vam šta mi se dogodilo na putu ovamo. Skoro da sam se izgubio. Potom je pred mene skočio taj pas nalik vuku...“

Brin je usporila korak, puštajući ih da odmaknu. Još uvek je bila zbunjena Ronovim odbijanjem da krene makar i nakratko na kampovanje u Duln – putovanje koje su obavili bar desetak puta. Da li je izvan Doline postojalo nešto što ga je plašilo? Namrštila se, prisativši se zabrinutog tona svoje majke. Sada su slični signali stizali i od Rona. Gorštak nije tako brzo kao ona odbacio govorkanja o Crnim Utvarama kao glasine. U stvari, bio je neobično uzdržan. U normalnim okolnostima, Ron bi se nasmejavao na pomen takvih priča, držeći ih za potpune besmislice, baš kao što je i ona učinila. Zašto je postupio na ovaj način? Moguće je, shvatala je, da je imao razloga da veruje kako se toj priči ne treba podsmevati.

Prošlo je pola sata dok se svetlost seoskih svetiljki nije ukazala kroz splet šumskih stabala. Sada je već bilo mračno i zato su pronalazili put prateći stazu pomoću blede mesečine. Staza je ponirala u zaštićenu udolinu u kojoj se nalazilo selo, šireći se postepeno iz puteljka u kolski put. Okolo su se mogle opaziti prve kuće, iz nekih od njih dopirali su glasovi. Brin je osetila kako je stižu prvi znaci umora. Biće lepo uvući se u udoban krevet i prepustiti se okrepljujućem snu.

Koračali su kroz centar Senovite doline, prolazeći pored krčme kojom su Omsfordovi upravljali već niz generacija. Omsfordovi su još uvek bili vlasnici svratišta, ali u njemu nisu obitavali – još od smrti Šeja i Flika. Krčmom su upravljali porodični prijatelji deleći zaradu i troškove sa Brininim roditeljima. Njen otac nikada se nije osećao dobro u krčmi, Brin je znala da je sebe uvek prvenstveno smatrao Isceliteljem, a ne krčmarom. U čitavoj porodici samo je Jair pokazivao sklonost prema krčmi. Voleo je da je posećuje i sluša pripovesti koje su u Senovitu dolinu donosili putnici namernici – priče prepune avantura opsedale su nemirni Dolinarov duh.

Krčma je te večeri bila puna, a njena široka dvostruka vrata bila su otvorena. Svetlost je osvetljavala stolove i deo u kojem se točilo piće načičkan putnicima i seljanima, koji su nasmejani i dobro raspoloženi trošili sveže jesenje večer uz nekoliko vrčeva piva. Ron se preko ramena osmehnuo Brin, zavrtevši glavom. Nikome se nije žurilo da vidi kraj ovom danu.

Trenutak kasnije stigli su do doma Omsfordovih, kućice od kamena smeštene u hladu drveća na maloj uzvisini. Savladali su polovinu pošljunčane staze koja je vijugala ka ulazu između žive ograde i cvetnih leja kada ih je Brin naglo zaustavila.

U sobi je gorelo svetlo.

„Da li je neko od vas jutros ostavio upaljenu lampu?“, pitala je mirno, unapred znajući odgovor. Obojica odmahnuše glavom.

„Možda nam je neko došao u posetu“, primetio je Ron.

Brin ga je pogledala „Kuća je bila zaključana.“

Na trenutak su se zgedali u tišini; obuzimao ih je blagi osećaj nelagodnosti. Jair kao da nije delio ovo osećanje.

„Pa, da vidimo ko nam je to došao“, izjavio je zakoračivši napred.

Ron je stavio ruku na njegovo rame povukavši ga nazad. „Samo trenutak, tigre. Ne žurimo previde.“

Jair se oslobodio stiska, ponovo pogledao svetlo, a zatim Rona. „Šta misliš, ko bi mogao da nas tamo očekuje – jedan od Hodača?“

„Prestanite s tom besmislicom!“, oštro je naredila Brin.

Jair je žmirnuo. „To je ono što misliš, zar ne? Hodač je došao da nas odvede!“

„Lepo od njega što je upalilo svetlo“, suvo je prokomentarisao Ron.

Još uvek su neodlučno posmatrali svetlo na prednjem prozoru.

„Nećemo valjda ovde stajati čitavu noć“, konačno se oglasio Ron. Posegnuo je rukom iza leđa oslobodivši mač Lije iz kanija. „Hajde da pogledamo. Vas dvoje ostanite iza mene. Ako se bilo šta dogodi, vratite se u krčmu i dovedite pomoć.“ Oklevao je. „Ne očekujem da se desi ništa spektakularno.“

Nastavili su do prednjih vrata i zastali, osluškujući. Kuća je bila tiha. Brin je dodala Ronu ključ i ušli su unutra. Predsoblje je bilo u mrklom mraku, narušavali su ga samo tračci svetla iz hodnika koji je vodio u unutrašnjost kuće. Oklevali su na trenutak i potom se tiho uputili hodnikom, ušavši u glavnu sobu.

Bila je prazna.

„Pa ovde nema Crnih Utvara“, odmah je zaključio Jair. „Ovde nema ničeg osim...“

Nije stigao da dovrši rečenicu. Ogromna senka zakoračila je na svetlo iz mračne susedne sobe. Bio je to čovek znatno viši od dva metra, zaogrnut crnim ogrtačem. Široka kapuljača bila mu je zabačena tako da otkriva mršavo lice oštarih crta, otvrdlo čestim boravkom na otvorenom. Crna kosa i brada uokvirivali su ovo lice, neuredne i prošarane pramenovima sedine. Ono što je na ovoj prilici privlačilo najviše pažnje bio je par duboko usađenih očiju koje su iz senke gustih obrva prodorno posmatrale pridošlice – izgledalo je da im ništa, čak ni ono najskrivenije, ne može promaći.

Ron Lija hitro je reagovao podigavši široko sečivo, na šta je strančeva ruka izvirila odnekud iz tamne odore.

„To ti neće biti potrebno.“

Gorštak je oklevao, posmatrajući neznaničeve tamne oči, a zatim je spustio mač. Brin i Jair su nepomično stajali, nesposobni da se pokrenu ili progovore.

„Nemate čega da se plašite“, zagrmio je strančev duboki glas.

Niko iz trojke nije bio naročito razuveren, iako su svi odahnuli kada su videli da tamna figura ne pokušava da im se približi. Brin je bacila kratki pogled na brata videvši kako Jair pomno posmatra stranca, kao da se trudi da nešto dokuči. Stranac je pogledao dečaka, zatim Rona i na kraju nju.

„Da li me neko od vas prepoznaje?“, tiho je promrmeljao.

Sledio je trenutak tišine koji je prekinuo Jair klimanjem glavom.

„Alanon!“, uskliknuo je, dok mu se uzbuđenje očitavalo na licu. „Ti si Alanon!“

2

Brin, Jair i Ron Lija sedeli su za trpezarijskim stolom u društvu osobe koju su prepoznali kao Alanona. Alanona, koliko su oni znali, niko nije video u poslednjih dvadeset godina. Vil Omsford bio je među poslednjima koji ga je video. Ali priče o njemu bile su svima poznate. Zagonetni crni lutalica koji je obišao najdalje kutke Četiri Zemlje, filozof, učitelj i istoričar rasa – poslednji Druid, pripadnik reda učenih ljudi koji su svet povelili iz haosa koji je nastao posle uništenja stare i rađanja nove civilizacije koja je danas cvetala. Alanon je pre sedamdeset godina poveo Šeja i Flika Omsforda kao i Meniona Liju u potragu za legendarnim Mačem od Šanare kojim je trebalo da bude uništen Gospodar Vorlok. Alanon se obratio Vilu Omsfordu dok je Dolinar izučavao isceliteljsku veštinu u Storloku ubedivši ga da postane vodič i zaštitnik vilovnjakinje Amberli Elesedil u njenoj potrazi za moćima koje su bile neophodne kako bi se u život vratila umiruća Elkris, koja je trebalo ponovo da zatoči Demone oslobođene iz Pustoline. Znali su priče o Alanonu. Znali su i to da je svaka pojava Druida predznak velikih nevolja.

„Dugo sam putovao da bih te pronašao, Brin Omsford“, rekao je div, tihim i umornim glasom. „Ovde sam zbog putovanja za koje sam se nadao da neće biti neophodno.“

„Zašto baš mene?“, pitala je Brin.

„Zbog čarobne pesme.“ Usledio je trenutak beskrajne tišine u kome su Dolinarka i Druid odmeravali jedno drugo preko stola. „Čudno“, uzdahnuo je. „Do sada nisam shvatao ogromnu važnost prelaska vilovnjačke magije u decu Vila Omsforda. Smatrao sam to samo nevažnim

sporednim efektom nastalim usled upotrebe vilovnjačkog kamenja koji se nije mogao izbeći.“

„Šta ti Brin može pružiti?“, prekinuo ga je Ron, mršteći se. Ovo mu se nije dopadalo.

„A čarobna pesma?“, dodao je Jair.

Alanon nije skidao pogled sa Brin. „Otac i majka nisu ovde?“

„Ne. Biće odsutni najmanje dve nedelje; zbrinjavaju bolesne u selima južno odavde.“

„Nemam dve nedelje, nemam ni dva dana“, prošaptala je džinovska prilika. „Moramo odmah porazgovarati, nakon čega ćeš morati da odlučiš šta ćeš učiniti. Ako tvoja odluka bude ona koju očekujem, plašim se da mi tvoj otac ovoga puta neće oprostiti.“

Brin je odmah naslutila o čemu Druid govori. „Da li treba da pođem s tobom?“, pitala ga je tihim, sporim glasom.

Pitanje je ostalo bez odgovora. „Dozvoli mi da te upoznam sa opasnošću koja se nadvila nad Četiri Zemlje – sa zlom koje nije manje od onoga s kojim su se susreli Šej Omsford ili tvoj otac.“ Sklopio je šake na stolu, nagnuvši se prema njoj. „U drevnom svetu koji je prethodio uzdizanju čovečje rase, postojala su vilinska stvorenja koja su koristila dobru i zlu magiju. Tvoj otac morao ti je ispričati tu priču, siguran sam. Taj svet nestao je dolaskom Čoveka. Zla stvorenja zarobljena su iza Zida koji pretil, a dobra su iščezla u evoluciji rasa – sva izuzev Vilovnjaka. Iz tog doba je, ipak, preživela jedna knjiga. Knjiga mračne magije, puna velike moći da su je se bojali čak i vilovnjački čarobnjaci tog drevnog sveta. Zvala se Ildath. Njeno poreklo obavijeno je tamom, veruje se da se pojavila veoma rano, kad i sam život. Zla stvorenja su je koristila neko vreme, sve dok je se nisu dočepali Vilovnjaci. Njena privlačna moć bila je tako velika da se tek nekolicina vilovnjačkih čarobnjaka svesnih njene moći usudila da pokuša pronaći u njene tajne. Nagrada za iskazanu hrabrost bila je njihovo uništenje. Ostali su hitro odlučili da je sklone sa lica zemlje. Ona je, međutim, nestala pre no što im je to uspelo. U brojnim vekovima koji su sledili, o njoj su kružile sporadične glasine, ali se ništa određeno nije moglo reći.“

Obrve su mu se namrštile. „Zatim su Veliki ratovi zbrisali stari svet. Tokom naredne dve hiljade godina Čovek je obitavao na najnižem nivou postojanja. Sve dok Druidi nisu sazvali Prvi savet u Paranoru, nije bilo

pokušaja da se sakupe znanja starog sveta koja bi pomogla novom. Svi sačuvani podaci u pismenoj ili usmenoj formi predati su Savetu kako bi on pokušao da ih odgonetne. Nažalost, nije sve što je sačuvano bilo dobro. Druidi su u svojoj potrazi među sakupljenim knjigama došli i do Ildath. Pronašao ju je briljantni, ambiciozni, mladi Druid Brona.“

„Gospodar Vorlok“, prošaputala je Brin.

Alanon je klimnuo glavom. „Postao je Gospodar Vorlok nakon što ga je moć Ildath potčinila. Njega je, zajedno sa sledbenicima, progutala crna magija. Narednih hiljadu godina oni su predstavljali pretnju opstanku rasa. Brona i njegove sluge uništeni su tek pošto je Šej Omsford ovladao moćima Mača od Šanare.“

Predahnuo je. „Ildath je ponovo nestala. Tragao sam za njom u ostacima Planine Skula nakon propasti kraljevstva Gospodara Vorloka. Nisam je pronašao. Mislio sam da je ta knjiga zauvek iščezla, ali pogrešio sam. Nekako je opstala. Pronašli su je članovi sekte poklonika Gospodara Vorloka – ovi tragači za magijskim moćima izmakli su Maču od Šanare nadživevši svog gospodara. Ni danas ne znam kako, ali nekako su otkrili mesto na kome je Ildath ležala skrivena i vratili je među ljude. Odneli su je u svoje leglo duboko u Istočnoj Zemlji, skrivajući je od rasa. Tamo su se neometano i u tajnosti posvetili otkrivanju njenih tajni. Od tada je prošlo više od šezdeset godina. Možete pretpostaviti šta im se u međuvremenu dogodilo.“

Brin se nagnula prema njemu, prebledevši. „Tvrđite da je sve krenulo iz početka? Pojavio se novi Gospodar Vorlok u pratnji novih Skula?“

Alanon je odmahnuo glavom. „Ovi ljudi nisu bili Druidi kao Brona i njegovi sledbenici, niti je od njihovog potčinjavanja prošao jednak vremenski period. Ali magija neizostavno potčinjava sebi sve koji se njom služe. Razlika je u prirodi nastale promene. Svaki put, ona ima drugačiji oblik.“

Brin je odmahнула glavom. „Ne razumem.“

„Drugačiji“, ponovio je Alanon. „Magija, bilo dobra ili loša, prilagođava se korisniku kao i on njoj. Poslednji put su stvorenja rođena njenim dodirima mogla da lete...“

Pitanje je ostalo da lebdi u vazduhu. Oni koji su ga čuli razmenili su brze poglede.

„A ovaj put?“, pitao je Ron. Crne oči su se suzile. „Ovaj put zlo hoda.“ „Crne Utvare!“, oštro je uzviknuo Jair.

Alanon je klimnuo. „To je gnomski izraz za Crne hodače. Oni su najnoviji oblik drevnog zla. Ildath ih je, kao nekad Bronu i njegove sledbenike, oblikovala u žrtve magije, robove moći. Oni su izgubljeni za svet Čoveka, prepušteni svetu tame.“

„U tom slučaju, glasine su istinite“, promrmljao je Ron Lija. Njegove sive oči uhvatile su Brinin pogled. „Ovo ti nisam ranije rekao, zato što nisam hteo da se bez potrebe brineš, ali putnici koji su prolazili kroz Liju saopštili su mi kako Hodači dolaze iz oblasti zapadno od Srebrne reke. Zato sam, kada je Jair predložio kampovanje izvan Doline...“

„Crne Utvare su stigle dovde?“, hitro ih je prekinuo Alanon. U njegovom glasu iznenada se osetila briga „Koliko je prošlo od tada, prinče od Lije?“

Ron je zamišljeno vrteo glavom. „Nekoliko dana, možda. To se desilo neposredno pre mog dolaska u Dolinu.“

„U tom slučaju imamo još manje vremena.“ Druidovo čelo se nabralo.

„Šta rade ovde?“, Jair je hteo da zna.

Alanon je podigao svoje tamno lice. „Tragaju za mnom, rekao bih.“

Tišina je odjekivala zamračenom kućom. Niko nije progovarao; Druidov pogled ih je držao prikovane.

„Dobro me slušajte. Utvrda Crnih Utvara smeštena je duboko unutar Istočne Zemlje, visoko u Gavranovim planinama. To je prastara, masivna tvrđava koju su izgradili Trolovi tokom Drugog rata rasa. Zove se Sivoznak. Tvrđava stoji na obodu planinskog zida koji opkoljava duboku dolinu. U toj dolini skrivena je Ildath.“

Duboko je udahnuo. „Desetak dana ranije stajao sam na rubu, nameran da se spustim u dolinu, pronađem knjigu crne magije u njenom skrovištu i uništim je. Knjiga je izvoriste moći kojom raspolažu Crne Utvare. Uništim li knjigu, njihova moć će se izgubiti, a pretnja nestati. A ta pretnja – dozvolite mi da vam kažem nešto o toj pretnji. Crne Utvare od uništenja svog gospodara nisu sedele skrštenih ruku. Pre šest meseci pogranični rat između Patuljaka i Gnoma nanovo je buknuo. Dve nacije već se dugo bore za prevlast nad Anarskom šumom, tako da u prvi mah obnova sukoba nikoga nije iznenadila. Ali ovaj put, što mnogi ne